Ч. 171 Второк 1 (14 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Присяга італїяньского короля на конституцию. — Війна в полудневій Африцї.)

В суботу відбуло ся в Римі велике торжество, котре есть тим для конституцийної держави, чим напр. коронация царя в Росиї. Новий король Віктор Емануїл зложив в сали сенату присягу на конституцию, а по зложеню присяги зі сторони послів і сенаторів, виголосив престольну бесїду, в котрій дякував за прояви жалю і співчутя, викликані траґічною смертию свого вітця. — Салю сенату, в котрій відбуло ся торжество, прикрашено богато. Всї лавки і ґалериї були покриті чорним сукном з срібним берегом. Королївский престол уставлено в місци, де звичайно стоїть стіл президента. Салю заповнило велике число сенаторів і послів. На ґалериях займили місця заграничні висланники, достойники, дипльоматичне тїло і начальники властий. В наслїдок недостачі місця майже нікого більше не запрошено. Коли поїзди, що везли короля, королеву і королївску родину, рушили зперед королївскої палати, загреміли пушочні вистріли. Насамперед прибули королева Єлена і королева портуґальска Мария Пія, в товаристві княжних савойскої родинп. В павільоні, уставленім перед головними дверми сенату, повитали їх депутациї сенату і палати послів. Звідтам удали ся королеві і княжни в товаристві князїв і заграничних гостий до королївскої льожі. В сали повитали їх довготреваючі, живі оклики. Кілька хвиль пізнїйше, грімкі оклики народу заповіли наближуванє королївского поїзду. Король прибув в товаристві князїв і найвисших войскових достойників. В павільоні приймили его міністри і відпоручники парляменту. Коли король увійшов на салю, всї присутні піднесли грімкий оклик в его честь. Президент міністрів Саракко відобрав прикази короля і запросив сенаторів і послів аби займили місце. Відтак заявив, що король зібрав сенат і послів аби зложити приписану конституциею присягу. В тій хвили встав король Віктор Емануїл з престола, а рівночасно підняли ся всї присутні, по чім король голосно висказав присягу. По зложеню присяги в цілій сали роздали ся одушевлені оклики в его честь. Відтак підписав король три перґамінові акти, в котрих були поміщені слова присяги; один з них буде зложений в архіві державнім а два другі в архівах сенату і палати послів. Канцлер державної печати міністер Джантурко, відчитав опісля присягу сенаторів, котрі всї нараз присягли, а міністер Саракко прочитав таку саму присягу послам. З черги виголосив король престольну бесїду. Бесїда зробила дуже прихильне враженє. По торжестві король, королївска родина і заграничні відпоручники відїхали в такім самім порядку як перше прибули.

З Преториї доносять, що всї поїзди суть безперервно атаковані Бурами і неоден з них впав в руки ворога. З тої причини пороблено енерґічні зарядженя, аби запевнити достаточне і правильне запровянтованє міста. Рухи анґлїйскої армії взагалї найбільше спиняє недостаточне запровянтованє. Кореспонденти лондоньских дневників представляють стан річи під тим взглядом, яко просто безвідрадний. Войска ґенерала Рундлього, котрі мають тяжку задачу закривати і держати лїнію сполучуючу Робертса з полуднем, суть прямо заголоджені. Ся лїнія тягне ся 80 анґлїйских миль і має не впустити до Трансвалю вкритих в горах ораньских Бурів. Вояки в страшній нуждї. Многі з них так ослабли, що не можуть двигати збруї. Їх руки і колїна дрожать, коли закидають на плечі карабін. В пристанях нагромаджено величезні засоби провянту, але войскові власти не висилають їх на боєвище, бо партизантка Бурів зробила дороги непевними. Зі страху, аби сей або той поїзд не впав в руки Бурів, не висилають транспортів і заголоджують анґлїйске войско.

Новинки.

Львів дня 13-го серпня 1900

— **Для навіщених повению.** Перемиский маґістрат оголосив, щоби в день 70-лїтного ювилею уродин Цїсаря (18 с. м.) не уряджувати ілюминациї міста, але приготовлені на ту цїль гроші зложити для потерпівших від повени. Для доброго приміру зложив сам 500 корон вмісто ужити ті гроші на ілюминацию міских будинків:

1)

Моя перша подорож, моя перша лож.

(З француского — Альф. Додета.)

I.

Можу сказати з Боделером: „У мене більше споминів, ніж як би я мав тисяч літ“; деякі з них стоять виразно і ясно перед мовю душею, инші вже затерли ся і полишили великі прогалини в моїй памяти. Спробую бути честним і не видумувати за богато, хоч декуди вже не всьо тямлю. Так на примір не знаю о першім вечері, коли моя історня починає ся, нїчого більше, як лиш то, що то було в Бокер, над рікою Роданом, в тім Бокер, що лиш мало що задержало ще з своїх колишних великих ярмарків і де деревляні таблички з написами: „До винайменя“ висїли на дверях пустих домів і гонені, вітром ковтали о двері.

Властитель гостинниці дав нам, менї і мому молодому своякови велику комнату, аби ми на долинї в шинку не мішали ся з вояками, що становили переважну часть его гостий. Той господар — як раз впало менї — і его жінка називали ся Тустен. Свого часу служили они у моїх родичів в Ніш; відтак побрали ся, і купили малу гостинницю, в котрій я того лїтного вечера опинив ся з моїм свояком Леонсом.

Але як давно вже тому і як неясно представляє ся то в моїй памяти. Що я від давних лїт записував до мого дневника, то без сумніву певне і точне. Але історию, о котрій хочу тепер говорити, я не записував. Она губить ся в часї дитиньства і неясної сьвідомости. Вивіска над гостинницею? Якийсь „Білий кінь“, чи „Червоний когут“, при малій, темній уличци, в котрій виє вітер та тормосить віконницями, бо містраль [1]) віє часом так сильно в Бокер, що вздовж домів протягають линви, аби перехожі могли їх держати ся.

В улици на долинї бачу великий чотирокутник сьвітла; оно паде з вікна шинку, в котрім сьпівають вояки. І ті повернувші з Криму вояки дають менї дату моєї історнї: то мусїло бути в 1854 або 1855 роцї.

В великій комнатї, з біленими стїнами, займає ліжко під бальдахином з старого перкалю досить велике місце; відтак есть ту ще черевата комода, на котрій під скляним дзвоном стоїть ґіпсова фіґура Матери Божої побіч старої, цїлком запорошеної весїльної китиці з цьвітів помаранч. Вікно глубоко всунене в мур, а на широкім, як цїлий мур, деревлянім варцабі, сидить двох хлопців при своїй їдї.

Тілько споминів забуло ся, як же то стало ся, що я — то загадка памяти — так добре пригадую собі на той обід, зложений з курки і якогось острого сосу.

З обох молодих лиць не можу собі пригадати лиця Альфонса, але з мрачного віддаленя глядить ще цїлком виразно на мене мале, блїде, неспокійне лице, бистрі, палкі очи его малого товариша, дванайцять до тринайцятьлїтного, розумного хлопця, дивно закроєними устами, незначною усьмішкою в кутиках, усьмішкою глумливою і загадочною, котрої правдивого значіня я ще тодї не розумів.

II.

Може видати ся дивним, особливо у Франциї, де молодїж не така самостійна, як в Анґлії, щоби два хлопцї, два ґімназияльні ученики, були самі в чужій місцевости в гостинници, без родичів, без ґувернера, без догляду.

Отсе поясненє тої незвичайної річи. Ми були в дорозї до Ліону, аби в тамошнім лїцею кінчити наші науки. Зелїзниця вже ходила, але була дуже дорога, і наші родичі, люди цїлком не богаті, порішили вислати нас на однім з пароходів, що курсували по Роданї і удержували комунїкацию між Ліоном а Марсилїєю. Часто лучало ся, що можна було тими пароходами їздити з чемности. Мої родичі знали одного капітана, котрому хотїли нас повірити, отже рішили ся вибрати для нас ту дорогу. Отже аби дїстати ся на пароxід — бо Родан пливе попри Бокер, а Нім лежить пять миль від Бокер — їхали ми почтою через поля, оливні лїси, виноградники і лїски морви дорогою, на котрій лежав на дві стопи високо білий порох, що як сніг скрипів під колесами, і гонений вітром, покрив грубою верствою і змінив цїлу околицю та ще збільшив замішанє, яким наповнила нас наша перша подорож.

На що я собі дуже добре пригадую то на ту гордість, яку я тодї чув, що мав в кишени поручаючий лист до капітана Ребуля — також імя котрого я не забув — і другий до тих

[1]) Північно західний вітер, який особливо на весну навіщує з гір Севенів полудневу Францию над Роданом і робить великі шкоди.

— Золотий ювілей епископский. Дня 2 вересня с. р. минає 50 літ, як епископ Йосиф Юрий Стросмайер, знаний славний патриот хорватский, засів на епископскім престолі в Дяковарі. Хорвати роблять приготовленя, аби в торжественний спосіб сьвяткувати ювілей великого сина вітчини.

— Важне для подорожних. Одному з подорожних украли в віденьскім готели одежу вартости 112 корон. В першій інстанциї засуджено властителя готелю на заплачене шкоди подорожному, але висший суд уневажнив той засуд, по причині, що межи подорожним а властителем готелю не було специяльної умови. Трибунал касацийний уневажнив сей засуд і засудив властителя готелю на відшкодоване, бо, як сказано в засуді, властитель готелю відповідає за всякі шкоди своїх гостий.

— О парискій виставі доносять, що в часі великої спеки звиджувало єї далеко менше людий як звичайно, в часі від 22 до 29 липня пересічно по 147.000 на день. По тім то число знов піднесло ся на 175.000 в будні дні. В неділю дня 5 серпня оглядало виставу 434.000 людий. Обраховано, що від дня отвореня (15 цьвітня) до 30 червня звиділо виставу 12.483.517 людий. Найбільше білєтів вступу віддано в часі від 1 до 15 червня, бо 3,081.323, в другій половині червня вже лише 2,941.092. З сего виходить, що виставу не оглядає тілько людий, на кілько надіяно ся.

— Міжнародний конґрес учителів в Парижи покінчив на днях свої наради при співучасти 2500 учителів, між котрими було 350 з заграниці. Наради вели ся в пятьох секциях над всїма справами, що відносять ся до народних шкіл. В V. секциї розвинено цікаву дискусию над людовим універсітетом, а звісний діяч на педаґоґічнім поли, Едвард Петіт, горячо поручав сю інституцию.

— Теля з двома писками. В Зелькові під Краковом уродило ся теля з двома писками. Доси жиє ще сей дивогляд та ссе нараз з двох дійок.

— Милий ґість. Властителя Сколього пана Шміда стрітила онодгі немила пригода. П. Шмід купив на Угорщині пса, котрого привезено до Сколього в клітці. На приняте вірного сотворіня вийшов на зелізницю сам его новий властитель з сином, але коли отворив клітку, вискочив розлючений псище і привитав ся з п. Шмідом в не дуже милий спосіб, бо укусив его в шию і в руку. Допевра зелізничій обслузі удало ся видерти п. Шміда з сердечних обіймів гостя.

— Руска школа вправ у Львові. Звертаємо увагу тих родичий, котрі мають намір посилати своїх хлопців до школи народної у Львові, що руску школу вправ, котра містила ся через довгі літа в „Народнім Домі", тепер перенесено до реальности фундациї бл. п. кард. Сембратовича при ул. Длуґоша ч. 17 (за ботанічним огородом), Нове поміщене положене в найздоровійшій части Львова, зі всїх сторін окружене великими огородами, має комнати просторі і видні, так що відповідає всяким вимогам гиґієни. Позаяк школа буде знаходити ся поза осередком Львова, порадно би було, щоби родичі з провінциї оглядали ся за станциями в близкости школи; отже ж н. пр. на улиці Академічній, Зиблікевича (Стрийскій), Николая і т. п. Вписи будуть відбувати ся в Дирекциї ц. к. Семинариї учительскої мужескої при ул. Калічій ч. 5, в днях 29, 30 і 31 серпня.

— До Інститута Руского Товариства педаґоґічного під покровом сьв. о. Николая у Львові (ул. Театиньска ч. 19) приняті на рік шкільний 1900/1 до тепер слідуючі ученики: в I. кляси ґімн.: 1) Форись, 2) Цебровский; з II. кл. ґімн.; 3) Гриневецкий; з III. кл. ґімн.: 4) Жук, 5) Гамаль, 6) Мишуга; з IV. кл. ґімн. 7) Івановский, 8) Кульчицкий, 9) Саяк, 10) Перфецкий, 11) Голубович; 13) Карачевский, 14) Цурковский, 15) Дрогомирецкий, 16) Кобринович: з VI. кл. ґімн.: 17) Кревецкий, 18) Прокопович, 19) Горницкий, 20) Петрів, 21) Ростковиц; з VII. кл. ґімн.: 22) Кордасевич, 23) Отельмахів, 24) Саик, 25) Познаньский, 26) Сухий, 27) Карачевский; з VIII. кл. ґімн.: 28) Лавровский, 29) Познаньский, 30) Ґуляй, 31) Ганушевский, 32) Горницкий, 33) Ковалів, а з семинар. учительскої: 34) Склепкевич. — П. Т. Родичі принятих мають до 20 н. ст. серпня прислати належитість за місяць вересень.

— З товариства „Руска Бурса реміснича і промислова". Звертаємо увагу родимців, котрі хотіли би примістити своїх синів у львівскій ц. к. промисловій школі, на оповіщеня дирекциї сеї школи що до вписів на рік шкільний 1900/1901.

Вписи учеників до школи слюсарства і столярства будівляного, як також до всїх шкіл промислу артистичного, будуть відбувати ся дня 15 і 17 вересня; вписи до шкіл промислу будівляного, т. є. мулярства, тесельства і каменярства, дня 2 і 3 листопада.

Ученики мають зголошувати ся в супроводі родичів або опікунів, і предложити слідуючі грамоти:

а) Метрику уродженя, в цїли удовідненя, що ученик укінчив або з кінцем сего року укінчить 14 рік житя.

б) Сьвідоцтво з укінченої з добрим успіхом школи виділової або 2 ої кляси шкіл середних, або сьвідоцтво з укінченої з добрим успіхом приписаної шестилітної або семилітної науки в школі народній. В случаю перерви в ходженю до школи, довшої як час ферий шкільних, мають новоступаючі ученики предложити також сьвідоцтво моральности.

в) Ученики вступаючі на I. курс відділу будівляного мають, окрім грамот висше наведених, предложити ще віродостойне сьвідоцтво з відбутої дволітної практики будівляної яко мулярі, теслі або каменярі, а ученики, записуючі ся на курс висший, сьвідоцтво з послідної практики літної.

Вписове і шкільну оплату належить заплатити при вписі.

До сего оповіщеня треба додати ще слідуючі уваги:

Ц. к. школа промислова у Львові має слідуючі відділи або школи:

а) Відділ будівляний (5 курсів) з школами фаховими: для мулярства, тесельства, каменярства, слюсарства будівляного і столярства будівляного.

б) Відділ артистично промисловий (4 курси) з школами фаховими: для малярства і різьбарства декорацийного, для шницерства, столярства меблевого, токарства і слюсарства артистичного.

в) Школа заводова гафтярства артистичного (4 курси).

г) Школа коронкарства (3 курсв).

д) Школа промислова доповняюча (2 курси) для відділу будівляного, для відділу артистичного і механічно-технічного.

До школи промислової, о якій тут бесіда, повинні вписувати ся хлопці лише добре в школах, як висше наведено, підготовлені, спосібні і посідаючі вже вроджений їм талант до заводу, якого хотять учити ся. Слабше підготовлені зроблять лучше, як постарають ся о приміщене в робітни якого доброго майстра, а ходячи в робітні на вечірну доповняючу науку, доповнять своє теоретичне образоване і стануть опісля добрими майстрами.

— Конкурс. Виділ філії руского Товариства педаґоґічного в Станіславові подає до відомости, що з днем 1 вересня 1900 знайде поміщене в Бурсі сего товариства до 20 учеників рускої народности, учащаючих почавши від 4 кл. школи народної аж до 4 кл. ґімназ. або школи реальної, за місячною оплатою з гори по 10 зр. (20 кор.) готівкою. — Виділ товариства поставивши собі за задачу прийти з помочию як найубожшій молодежи шкільній, знизить по можности тую оплату деяким спосібним ученикам, коли родичі, зглядно опікуни не зможуть платити по 10 зр. місячно. Услівя принятя: 1) До поданя, котре найдальше до 15 серпня н. ст. треба внести до виділу філії руского тов. педаґоґічного в Станіславові на руки Ник. Мороза, учит. семин. в Стан. ул. Коперника ч. 11, належить долучити сьвідоцтво шкільне і хрещеня, а місто сьвідоцтва убожества вистарчить посьвідчене сьвященика на поданю, що петент подає правдиві дані. 2) В поданю має петент: а) зложити декларацию

Тустенів, що в Бокер мали гостинницю а колись служили у моїх родичів. То що они служили у нас, спонукало родичів, вислати нас самих, бо ми мусїли одну ніч пересидіти в місточку, з причини, що пароход приходив там аж коло шестої години рано. Дармо хотів би хтось дізнати ся щось більше о тих людях. Я вже не пригадую собі ні їх лиць, ні голосу, але не забув доси моєї гордости, коли держав ті два листи в кишени, ані тої радости з першої подорожи і нової свободи. А не менше ущасливляла мене, загорілого читача всїх робінзоньских оповідань, гадка, що я вкінци маю їхати кораблем.

Моя вітчина то особливий край, висушений і спалений містралем і сонцем. Нім то старе римске місто. За їх часів вода ішла до Нім з Родану величавими водопроводами, як Пон ді Ґар, але нині ми далекі від того. Пон ді Ґар остало вже лиш історичною будовою, яку Анґлійці ніколи не залишають оглядати і котра ще доси представляла дуже хороший вид з трема рядами луків, один понад другим, що лучать дві високі зелені гори. Але та будівля не служить вже за водопровід. А бідні мешканці Німу гинуть зі спраги від часу Римлян і гадають о кирницях, водосцадах і озерах.

Ніколи не забували наші посли в своїх виборчих проґрамах обіцювати нам воду. Один каже, що вода буде спроваджена каналом, другий хоче заводити водопроводи, а мої краяни, що з полудневою уявою беруть всї ті обіцянки за правду, побудували вже наперед на всїх рогах улиць фонтани. На площах красують ся кирниці з львами, дельфінами та всїлякими водними русалками, що схиляють ся над цистернами з хорошого, білого мармору. Але як лиш вибори минуть, забуває посол о своїх обіцянках, води як не було так нема, цистерни стоять порожні, дельфіни лежать з отвореними писками против сонця, павуки снують там павучину а густий порох вкриває грубою верствою всї ті німфи і тритонів.

Дві знаменні малі пригоди дадуть поняте о тім браку води.

В фабриці моїх родичів, в прядільни під мурами Німу, де я родив ся, був збірник, в котрім робітники прали матерії. Вода в тім збірнику була густа як олива, зелено-червоно-жовтої краски і пригадую собі наше зачудоване, коли одного дня приїхав до нас один знакомий офіцир з своїм внуком з наміром учити его пливати.

— Але де, в чім? — спитав мій отець.

— Ну, у вашім збірнику.

— Ось тут маєте мій збірник — сказав мій отець — коли хочете користати з него.

Ще нині бачу лице хлопця та діда, що розчарований крутить вуса та нас всїх як ми обступили ту смердячу гноївку. Там міг би був хтось лиш ноги вимочити, і що то за моченє в тій мішанині фарб.

Друга пригода ще неймовірнїйша.

Пригадую собі добре, що в тих часах прачки з Нім, що не мали ніякої ріки, де могли би прати біле, їздили з кошами біля зелізницею з Нім до Родану.

Отже коли ті молоді жінки і дівчата вертали в суботу вечером з кошами повними мокрого біля, то люди збирали ся на двірци і обступали їх, аби налюбувати ся вогкостию; прикладали сухі і горячі руки до мокрих кошів та з розкошию повтаряли: ах, вода, вода.

Як уважаєте ту малу історию за пересадженy, то зложіть вину за то на живу уяву писателя. О, та нещасна уява! Она від дитинства мого збудила менї посеред тої суші пристрасть для води, для моря. Я о нічім більше не думав. Читав жадно „Робінзона" та „Подорожі і пригоди Ґарнерая". Той Ґарнерай був малярем, що в часї великої революциї вступив до маринарки та далеко подорожував, а відтак коли попав в анґлійску неволю, оповідав о своїх муках на понтонах в Порсмаус. Иншими улюбленими для мене книжками були оповіданя капітана Марриєта а особливо одно „Мідшіп Тасі". Я цілий був переповнений гадками о тім Мідшіпі і єму по часи завдячую пригоди о яких хочу тут оповісти — єму і ще одному хлопцеви корабельному, великому гульвісї, котрого родичі прогнали, а він пристав до маринарки. Називав ся Тен.

Той Тен, перебувши короткий час в морській школі, дістав ся не знаючи яким способом на котрийсь з воєнних кораблів, що був висланий з француском флотою до Криму.

що-до висоти і точности в складаню місячної оплати; б) заявити, що есть або що буде членом руского тов. педаґоґ. (вписове 50 кр. і річна вкладка 50 кр.). Колиб хто хотів на инших умовах умістити в Бурсї свого сина, взглядно пупіля, нехай порозуміє ся в сім ділї листовно з видїлом підписаного товариства. Питомець дістане в Бурсї мешкане, опал, поживу, сьвітло, пране і належитий догляд; натомість мусить мати власне білє відповідне, обув, одежу і постіль. На переписку треба долучити до поданя 20 кр. марками почтовими. Видїл філїї руского товариства педаґоґічного в Станиславові. *Ник. Мороз*, голова. — *М. Ластовецкий*, секретар.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 13 серпня. Подорожи дра Кербера до Ішлю приписують велике значінє.

Ішль 13 серпня. Цїсар приймив ґр. Ґолуховского на авдиєнциї. Мінїстер здав справу з положеня в Хинї і взяв відтак участь в двірскім обідї.

Льондон 13 серпня. Daily Telegraph доносить з Льоренцо Маркез, що президент Оранїї Штайн відобрав собі житє.

Рим 13 серпня. Мінїстер справ заграничних одержав депешу від італїяньского посла в Пекінї з дня 5 серпня. В депеши каже посол, що в ночи з 4 на 5 с. м. вела ся горяча борба між европейскими войсками і Хінцями, що напали на посольства. В борбі погиб і росийский вояк а 2 есть ранених.

Париж 13 серпня. Цунлїямен повідомив французке правительство, що не бере на себе одвічальности за наслїдки, які можуть наступити, коли заграничні посли не схотять виїхати з Пекіну. Держави повинні приказати своїм послам, аби той виізд приспішили. Мінїстер Делькасе відповів, що виданє такого приказу неможливе, а хіньске правительство буде відповідати за безпечність і житє послів.

Відозва.

Родимці!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всї львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слїд, хоч з тих, які маємо. У Львові маємо чотири рускі школи народні: дві мужескі і дві женьскі.

Одна мужеска школа чотиро-клясова: руска школа вправ, уміщена в „Народнім Домі"; друга школа чотиро клясова: міска імени Маркияна Шашкевича при улици Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дївчат маємо чотиро-клясову женьску руску школу вправ при улици Сакраменток, а записи до неї відбувають ся в учительскій семинарії женьскій при улеци Сакраменток. — Школа ся також вже звістна загалови руской П. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дївчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дївчат та для щирих відносин між учительками та дїтьми. Руске Товариство педаґоґічне отворило з днем 1 вересня 1898 клясу I. (V) руской дївочої школи видїлової. В сім роцї шкільнім будуть вже отворені три кляси то є кляси I., II. і III. (V. VI· і VII.). Школу ту госпитував інспектор краєвий і на тій підставі одержала она субвенцию від Високого Сойму. То є найліпшим сьвідоцтвом, що школа та розвиваєсь правильно. Так отже рускі дївчата будуть могли кінчити в своїй питомій школї всї кляси школи видїлової і з них без перепон переходити до семинариї учительской.

Всї сї школи рускі ведуть ся к повному вдоволеню всїх П. Т. Родимців. Не надто велике число дїтий дає можність тим лучше вести в них науку; а в кінци тов. „Шкільна поміч" запомагає біднїйших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до всїх П. Т. Родимців, так місцевих, як і замісцевих, і припоручаємо горячо Всїм, щоб не тілько самі записували свої дїти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай нїхто не здержує ся тим, що его дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се ведуть науку від початку так, що дїти в короткім часї набувають достаточного знаня руского язика. — З Видїлу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

Там занедужав Тен на холеру, якимсь чудом виратував ся і для цїлковитого подужаня вислали его до Нім до родини, котра приймила его як марнотратного сина і тепер над ним розпадала ся.

В своїм моряцкім одїню, котрого нїколи не здоймав, з отвертою шиєю, широким синим ковніром, в моряцкім капелюсї, був Тен якийсь час героєм місточка. Ми громадами обступали его на бульварах, на проходах, при музиці. Я гордив ся, коли міг показати ся разом з ним на улици. Слухав так жадно всього, шо він оповідав, так вбив собі в память, всї его слова, що менї его спосіб бесїди до нинї лишив ся в памяти. Коли его питали, чи подобаєсь ему моряцке званє, відповідав заєдно: „За богато юшки для так мало мяса!" День і ніч думав я о тім Тенї, о его оповіданях про Крим, про шпиталь в Ґаллїполї, про француску школу маринарску, що в тім часї була у Варні і до котрої він задумував вступити. На жаль не доставало ему за дуже шкільної осьвіти. Ах, колиб я міг бути не его місци!.. Я уявляв собі мене в моряцкім одязї з малою округлою шапочкою. Повірником моїх мрій і моєї честилюбивости був мій малий сестрінець Леонс, що перебував або у нас в фабрицї, то у родичів, що мали аптику при однїй малій площи в Нім.

Малий Леонс був тодї разам зі мною в лїцею в Нім. Я мав вплив на него, бо він, хоч розумний хлопець лишив ся в школї о одну клясу, так его мати розпестила. А що ми себе дуже любили, то я легко довів до того, що він разом зі мною пішов до ліоньского лїцею бо его мати робила все, що він хотів.

Так склало ся, що Леонс і Альфонс сидїли разом на вікнї гостинницї в Бокер при при курцї і остім сосї та дивили ся крізь вікно на темний, старий мур напротив, гадаючи о далеких подорожах та всїляких небезпечних пригодах.

До котрої годинн ми так сидїли? Того би я вже не міг сказати. Але можна собі уявити нашу радість, нашу охоту, наші пляни, нашу нетерпеливість, коли ми погадали, що завтра рано маємо їхати кораблем. Кождої хвилї хапав ся за кишеню мого сурдута, аби пересьвідчити, чи лист до капітана ще там є.

— Маєш? — питав Леоне тревожно?

А Альфонс відповідав гордо: Маю — бо вже родила ся в менї гордість моєї переваги над тим слабим молодцем, що був менї повірений, будила ся в голові в неозначений спосіб як хмара, що віщує бурю — лож, котра в короткім часї мала в моїм житю викликати ріжні надїї.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничних
важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 14/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова. Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крехівецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенвість стверджевої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улiпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати іх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорові.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуше.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рейм онта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Ужиньского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	**Севера**
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....	**Леґенда.**

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).